

ΖΟΕΛ ΛΟΠΙΝΟ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ BEST SELLER *Η ΑΓΡΙΑΙΑ*

Το νετλνέτι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Το πεπρωμένο φυγείν αδύνατον;

Η σελήνη έστεκε στη μέση του ουρανού ασάλευτη και ολόλευκη. Έμοιαζε με γιγάντια σφαίρα παγιδευμένη στον πάγο. Τα αστέρια είχαν μουδιάσει κι αυτά θαρρώ, σαν του λόγου μας. Δε χόρευαν στο σκοτάδι, όπως το προηγούμενο βράδυ. Έτσι μου φάνηκε τουλάχιστον. Ακόμη και τα σπλάχνα μου είχαν παγώσει. Ο χρόνος είχε καθίσει απάνω μας σαν βαρύς σωρός από χιόνι. Δεν καταλάβαινα αν είχα ξεπαγιάσει από το κρύο ή από τον θάνατο που μας τριγύριζε.

Όρθιος στο φως του φεγγαριού, με τα πόδια ανοιχτά για να μην τρεκλίσει, ολότελα αποκαμωμένος, ο πατέρας στράφηκε στον ουράνιο θόλο με παράπονο κι άρχισε να παραμιλά. Τα 'βαλε με τον ίδιο τον Θεό.

«Γιατί με τιμωρείς, άτιμε Θεέ; Δε σε πρόδωσα ποτέ, δεν αλλοξοπίστησα, όπως έκαμαν πολλοί συντοπίτες μου, κι όμως σήμερα με καταδίκασες σαν τον χειρότερο αμαρτωλό. Έμπηξες το μαχαίρι σου στα σπλάχνα μου και μου ξερίζωσες την καρδιά. Γιατί τους πήρες όλους από μένα;» γρύλισε μ' έναν βουβό λυγμό και έσφιξε τη γροθιά του. «Την

κυρά μου, τα μικρά μου όλα... Και τώρα τι απαιτείς του λόγου μου να κάνω; Οι θυγατέρες μου τι σου έφταιξαν;»

Οι ψαρές του μουστάκες έτρεμαν. Τις τράβηξε με βία, περισσότερο θαρρώ για να ισιώσει τα μέσα του. Μα πώς να γίνει τούτο, όταν ετοιμάζεσαι να κάνεις κείνο που πρέπει;

Ο κύρης μου στριφογύρισε αργά και κοντοστάθηκε για λίγο στο κατώφλι της ερειπωμένης στάνης, όπου οι κοπέλες είχαν πέσει για ύπνο από νωρίς. Εμείς παραφυλάγαμε μην τυχόν ζυγώσουν οι εχθροί, όταν εκείνος με ξάφνιασε. Το βλέμμα του σύρθηκε στοργικά πάνω στις δυο αδερφές μου και τα καταγάλανα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Κρυβόταν από μένα, αλλά τα είδα, όμοια με μεγάλα μεστά κορόμηλα, να μπλέκονται μέσα στα πυκνά ματοτσίνορά του που σαν φράχτης τα συγκρατούσαν. Ποιος το ανέμενε απ' τον αφέντη που ποτέ δεν χαμογελούσε σε κανένα μας, που ποτέ δεν μας είπε μια καλή κουβέντα; Πρώτη φορά τον έβλεπα να λυγίζει. Ναι, είχε καλοσύνη μέσα του... Διπλοκλονίστηκα. Ο πατέρας ήταν άνθρωπος τελικά. Απόξω αρματωνόταν με χάλυβα, αλλά το αίμα τρικούμιζε μέσα του.

Κοίταξα τις αδερφές μου με τη σειρά μου. Χίμηξε η θλίψη τότε και σβούρισε στην καρδιά μου. Πνίγηκα από τα δάκρυα κι εγώ. Αν και ήτανε τυλιγμένες στα χοντρά τσόχινα ρούχα τους και κοιμόνταν σιμά σιμά, τουρτουρίζαν και ριγούσαν θαρρείς κι είχαν πυρετό. Θα ήταν από τον εφιάλτη που είχαμε ζήσει πριν από μια φούχτα ώρες, θαρρώ. Η μεγάλη, η Ρηνιώ, κρατούσε σφιχτά το χεράκι της μικρής μέσα στο δικό της για να μην τρομάξει μες στον ύπνο της. Ήξερε τι θα γίνει. Έτσι μας μεγαλώσανε άλλωστε.

Πριν πέσει για ύπνο, αν και δεν επιτρεπόταν σε θυγατέ-

ρα να σηκώσει τα μάτια πάνω στον αφέντη της, το Ρηνιώ τον ζύγωσε με όψη ψυχωμένη κι αποφασισμένη, όψη βέρας Κρητικιάς. Γύρεψε το γεμάτο πυρετό βλέμμα του και του ψιθύρισε στο αυτί για να μην ακουστεί απ' τη μικρή: «Κάμε, κύρη μου, το πρόπον, είμαι έτοιμη. Καλή μας αντάμωση στον Παράδεισο».

«Θα 'ρθω γρήγορα κοντά σας, θυγατέρα μου. Να διώξω πρώτα τους σκύλους Τουρκαλάδες αποδώ, να λευτερωθεί η Κρήτη μας, και θα έρθω αμέσως μετά» της απάντησε με αλλοιωμένη φωνή.

Βρυξέλλες 2019

*Άσχημη που 'ναι η μυρωδιά του μίσους
και της κτηνωδίας...*

Η Ειρήνη ακτινοβολούσε. Η μητέρα της την κοιτούσε έκπληκτη, δεν πίστευε στα μάτια της. Τέτοια διαχυτικότητα εκ μέρους της κόρης της ήταν παντελώς ασυνήθιστη και η χαρά αντανακλούσε επάνω της γεμίζοντάς τη στοργή. Ήταν μία από τις πολύ σπάνιες στιγμές που συλλάμβανε αχτίδες ευτυχίας στην κατσουφιασμένη και συχνά θυμωμένη όψη της έφηβης. Την έβλεπε τώρα να στρέφει το λαμπερό της πρόσωπο προς εκείνη κι αυτό από μόνο του αποτελούσε ένα θαύμα.

Η θλίψη και η οργή της Ειρήνης παρέμεναν για τη Λίλη ανεξήγητες τόσα χρόνια, υπέφερε κρυφά εξαιτίας τους. Τη γέμιζαν ενοχές. Τι είχε κάνει τόσο στραβά ώστε η κόρη της να τη φιλεύει μόνο δυστυχία, να την τιμωρεί με τόσο μεγάλο θυμό; Αισθανόταν αποτυχημένη στον ρόλο της, παρόλο που πίστευε με κάθε ειλικρίνεια πως μαζί με τον

άντρα της την είχαν αναθρέψει με πολλή αγάπη και αληθινό ενδιαφέρον.

Γλυκιά σαν καραμέλα είναι η σχέση γονιών και παιδιών, σκεφτόταν συχνά. Με στρώσεις άπλετης στοργής αλλά κι υπομονής. Πού και πού όμως αφήνει μια πίκρα σαν κινίνο.

Παρά το ψιλοβρόχι, μητέρα και κόρη είχαν βγει για ψώνια στο κέντρο της πόλης. Ήταν μέρα γιορτής· η Ειρήνη είχε τα γενέθλιά της. Πιόρταζε τα δεκαοχτώ της χρόνια. Η έφηβη την ονειρευόταν καιρό αυτή τη στιγμή. Την είχε σμιλεύσει με κάθε λεπτομέρεια μέσα στη φαντασία της, ώστε να δημιουργήσει την τέλεια μέρα. Ανήκε στην κατηγορία παιδιών που από μικρή ηλικία εμφανίζουν μια ροπή προς την ανεξαρτησία και πάντα προσδοκούν ηχηρά την ελευθερία τους. Ως εκ τούτου, υποτασσόταν με βαριά καρδιά στους κανόνες των γονιών της όσο και του σχολείου κι ανέμενε την ημέρα της ενηλικίωσής της ως σημαντικό ορόσημο, το σημαντικότερο ίσως της ζωής της. Σήμερα είχε επιτέλους φτάσει στο σταυροδρόμι μεταξύ αναγκαστικής υπακοής και απόλυτης ανεξαρτησίας, γι' αυτό και την κατέκλυζε ο ενθουσιασμός.

Είχε επιλέξει από καιρό τι δώρο θα ζητούσε απ' τους γονείς της – και κυρίως γιατί. Ενώ η μητέρα της σκόπευε να της αγοράσει παραδοσιακά ένα χρυσαφικό και της είχε ήδη προτείνει να το διαλέξουν μαζί σε γνωστό κοσμηματοπωλείο, εκείνη αρνήθηκε δηλώνοντας πως επιθυμούσε ένα άρωμα και τίποτε άλλο. Πρόβαλε το επιχείρημα πως δεν ήταν πια κοριτσάκι για να βάζει μια φτηνιάρικη κολόνια από τον σωρό. Εξάλλου, το χρυσαφικό σίγουρα δεν θα το φορούσε ποτέ.

Της ήταν άκρως σημαντικό, με το που περνούσε το κατώφλι της ενηλικίωσης, να έχει το ξεκίνημα της νέας της ζωής μια πολύ προσωπική σφραγίδα. Και το άρωμα, κατά την άποψή της, ισοδυναμούσε με την υπογραφή του ανθρώπου. Ίσως επειδή είχε ιδιαίτερα ανεπτυγμένη όσφρηση και οι μυρωδιές έπαιζαν πολύ σημαντικό ρόλο στην καθημερινότητά της. Κατά τη γνώμη της, το άρωμα που αναδίδει κανείς αποτελεί σημάδι αναγνώρισης για τους γύρω του. Ήθελε λοιπόν με αυτό το άρωμα να ξεχωρίσει από το... κοπάδι, να τονιστεί η ιδιαιτερότητα της προσωπικότητάς της.

Το επόμενο που προσδοκούσε από αυτά τα γενέθλια-ορόσημο ήταν οι επιλογές που θα ανοίγονταν μπροστά της, με κυρίαρχη την ελευθερία κινήσεων και αποφάσεων. Είχε σχηματίσει την εντύπωση, με κάποια αφέλεια ίσως, πως αποκεί και πέρα ένας απέραντος κάμπος θα έστρωνε μια βεντάλια από ανθόσπαρτα μονοπάτια μπροστά στα πόδια της. Κι ήταν μεθυστική αυτή η σκέψη, διότι μέχρι τώρα έβλεπε μονάχα τείχη γύρω της· φράγματα παντού, άσκοπους περιορισμούς. Δεν είχε διαπιστώσει τόσους αυστηρούς περιορισμούς στις υπόλοιπες συμμαθήτριάς της. Πηγαиноέρχονταν ελεύθερα όπου ήθελαν και όποτε ήθελαν, ενώ εκείνη όφειλε να δίνει λογαριασμό ακόμη και για να πάει στην τουαλέτα. Έφταιγαν οι προκαταλήψεις της Κρητικιάς γιαγιάς της, που έβλεπε το κακό παντού και μετέφερε τους φόβους της στη μητέρα της. Της βύζαινε τόσο πολύ το μυαλό με τα όσα τερατουργήματα άκουγε ολημερίς στην τηλεόραση, που ξυπνούσαν οι ανασφάλειές της και ξεσπούσαν πάνω στην κόρη της. Τώρα, δεν θα επέτρε-

πε, ούτε στη μία ούτε στην άλλη, να πουν την παραμικρή κουβέντα. Θα της αγνοούσε και τις δυο και θα έπαιρνε οποιαδήποτε ατραπό, ώστε η ζωή της να γίνει συναρπαστική όπως στα βιβλία.

Το πρόβλημα ήταν ποιο μονοπάτι θα πρωτοδιάβαινε. Όλα έβραζαν μπερδεμένα μέσα της, ένα κουβάρι από σκέψεις κι απωθημένες επιθυμίες.

«Ποια οδό να εξερευνήσω;» αναρωτιόταν πυρετωδώς εδώ και εβδομάδες.

Δίσταζε. Αποφάσιζε και ξεαποφάσιζε. Όλα ήθελε να τα χορτάσει σαν τον πεινασμένο λύκο! Μα ακριβώς εκείνη η βουλιμία την παίδευε. Φοβούμενη μην κάνει λάθος επιλογή και μετανιώσει αργότερα, βραχυκύκλωνε συνεχώς. Αυτή η αναποφασιστικότητά της την τρέλαινε μήνες τώρα, με αποτέλεσμα να γίνεται ακόμη πιο ατίθαση. Δεν γνώριζε ακόμη πως η ζωή, όταν δεν ξέρεις εσύ ποια κατεύθυνση να πάρεις, φροντίζει να σου φέρει ακριβώς αυτό που σου χρειάζεται, άλλοτε με το μαλακό, άλλοτε βίαια. Δεν το καταλαβαίνεις εκείνη την ώρα, αλλά σου απλώνει την άκρη από τον μίτο της ύπαρξής σου. Σου αποκαλύπτει την απάντηση στο ερώτημα γιατί γεννήθηκες, που εσύ ακόμη αγνοείς.

Πολλά και διαφορετικά πράγματα σαγήνευαν την Ειρήνη, η αλήθεια να λέγεται. Η δημοσιογραφία, η αστροφυσική, η φωτογραφία, η ζαχαροπλαστική, η τέχνη να δημιουργεί γιαπωνέζικα μπουκέτα...

Η ελευθερία είχε τελικά ένα κόστος, την ανασφάλεια. Αρμαθιές οι αποφάσεις που θα έπρεπε να πάρει άμεσα. Ίλιγγος την έπιανε. Πάντως, είτε μικρές είτε μεγάλες, ασή-

μαντες ή ζωτικές, σκόπευε να βγουν μονάχα από το δικό της μυαλό. Απέκλειε εκ των προτέρων κάθε παρέμβαση των γονιών της. Αν μη τι άλλο, σε αυτό ήταν ξεκάθαρη, κι ας διατυμπάνιζαν συνέχεια πως ήταν μικρή ακόμη και δεν γνώριζε τίποτα για τους κινδύνους ή τις απαιτήσεις της ζωής. Άκου δεν γνώριζε τίποτα!

Τα επαναλαμβανόμενα λόγια τους, που μονίμως την περιόριζαν, την εξόργιζαν σε ύψιστο βαθμό και τα αντέκρουε με την έπαρση της νιότης, αλλά και με οργή, γιατί η ζωή της της ανήκε. Αποκλειστικά κι ολοκληρωτικά! Υποσυνείδητα, ίσως φοβόταν μη μοιάσει στη μητέρα της, που τη θεωρούσε άβουλη και εύκολα εκμεταλλεύσιμη λόγω της υπερβολικής καλοσύνης της και της ενσυναίσθησης που διέθετε, πράγμα που έδινε συχνά την εντύπωση πως τη χειρίζονταν οι άλλοι, τόσο μέσα στην οικογένεια όσο και στον χώρο της δουλειάς της. Είχε ορκιστεί από παιδί πως, σε αντίθεση μ' εκείνη, δεν θα επέτρεπε σε κανέναν να την εκμεταλλευτεί, κι ας την περνούσαν όλοι για στραβόξυλο.

Η όλη διαδικασία της αυτονομίας της ας ξεκινούσε προς το παρόν με το δικό της άρωμα, και τον Ιούνιο, με την ολοκλήρωση του πρώτου έτους στο πανεπιστήμιο, θα ανακοίνωνε επίσημα στους δικούς της την απόφασή της να παρατήρει τις σπουδές της, που άλλοι είχαν διαλέξει για εκείνη, κυρίως οι καθηγητές της, επειδή είχε μια κλίση στα Μαθηματικά από μικρή.

Κατά τη διάρκεια του πρώτου έτους, είχε πραγματικά άπλετο χρόνο για να διαπιστώσει πως εντέλει δεν συμπαθούσε τα Μαθηματικά, κι ας ήταν άριστη φοιτήτρια. Δεν μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό της τετραγωνισμένο, ν'

ασφυκτιά μέσα σ' αυτόν τον κορσέ της απόλυτης λογικής. Ήταν αδύνατον ο εαυτός της να ολοκληρωθεί σε αυτόν τον κλάδο. Το ένιωθε στο πετσί της. Ονειρευόταν άλλωστε μια ζωή πιο περιπετειώδη και πιο ανατρεπτική.

Προς το παρόν, μεθυσμένη από τις ευωδιές των αρωμάτων που δοκίμαζε τώρα –άλλες ζαχαρένιες, που τις απέρριπτε με μια απότομη κίνηση του χεριού γιατί της θύμιζαν έντονα τις χαζο-μπάρμπι συμμαθήτριάς της, άλλες που έκλειναν την Ανατολή μέσα τους και της έπεφταν βαριές, άλλες δροσερές αλλά χωρίς προσωπικότητα–, βρισκόταν στη φάση της απόρριψης. Απέκλειε διαρκώς αρώματα, ώσπου να βρεθεί το εκλεκτό της.

Έτρεχε ακούραστα από οίκο σε οίκο, από ράφι σε ράφι, στο μεγαλύτερο αρωματοπωλείο των Βρυξελλών, οσφραίνονταν προσεκτικά τα χαρτάκια που η ευγενική πωλήτρια ψέκαζε με υπομονή, αν και με ένα μαγκωμένο πλέον χαμόγελο, καθώς είχε κουραστεί με αυτή την πολύ δύσκολη πελάτισσα. Πρόθεση της Ειρήνης δεν ήταν να τη φέρει στα όριά της, μα τι να έκανε; Αναζητούσε μια συγκλονιστική συνάντηση. Ανέμενε τον κεραυνοβόλο έρωτα! Να της μιλήσει κάποιο άρωμα κατευθείαν στην καρδιά, να γίνει χαρακτηριστικό της, δεύτερη φύση της, οσφρητικό της αποτύπωμα. Να αναδείξει ό,τι είχε μέσα της, το ξεχωριστό, όπως κάνει ένας καλός εραστής. Εκείνη να προσφέρει το δέρμα της και εκείνο το μυστήριό του! Αρκετά σπάνιο ώστε να την αναγνωρίζουν οι άλλοι από τα χνάρια της, όπως είχε ταυτίσει χρόνια τώρα τη μητέρα της με το *Rive Gauche* του Yves Saint Laurent.

«Τι λες γι' αυτό, μαμά; Μου ταιριάζει;» ρώτησε. Αν και

δεν είχε σκοπό να την ακούσει στο τέλος, τη συμβουλευόταν κάθε τόσο με μια λάμψη στα μάτια. Το ζεστό καστανό τους χρώμα είχε καραμελώσει, είχε μαλακώσει. Είχαν χάσει τη βαριά θλίψη που φανέρωναν από την κούνια σχεδόν.

«Άντε, αποφάσισε επιτέλους!» ανυπομονούσε εκείνη, αναλογιζόμενη την αγανάκτηση της πωλήτριας. «Την έχεις τρελάνει τη γυναίκα! Επιπλέον, η γιαγιά μου έδωσε χρήματα για να σου αγοράσω ένα φουστάνι και μια μπλούζα».

Η έφηβη έκανε μια απότομη αναστροφή και αναφώνησε έτοιμη να βγάλει νύχια: «Δεν φορώ ποτέ φουστάνια, δεν μου αρέσουν και το γνωρίζετε! Τι επιμένετε λοιπόν; Μου έχετε σπάσει τα νεύρα!».

«Σήμερα ενηλικιώνεσαι» προσπάθησε να τη λογικεύσει η μητέρα της με απαλή φωνή. «Γίνεσαι πλέον επίσημα γυναίκα, δεν νομίζεις πως ήρθε ο καιρός να βάλεις επάνω σου κάτι λίγο πιο γυναικείο απ' αυτά τα μαύρα τζάντζαλα που σε παραμορφώνουν και σε αγριεύουν;»

«Ό,τι θέλω θα φοράω, εντάξει; Μη μου χαλάσετε την ημέρα με τις παλιομοδίτικες αντιλήψεις σας! Δεν ζούμε πλέον στον 19ο αιώνα! Καταλάβετε το, επιτέλους!»

Η Λίλη σκυθρωπίασε, ωστόσο δεν απάντησε προκειμένου να μη φουντώσει κι άλλο την αγανάκτησή της. Ήταν θέμα τακτικής. Από τα δεκατρία της, η Ειρήνη δοκίμαζε γερά τα νεύρα της διδάσκοντάς της με τον πιο απότομο τρόπο την άγια Υπομονή. Στο νοσοκομείο όπου εργαζόταν ως νοσηλεύτρια, οι συνάδελφοί της την είχαν συμβουλέψει να μην τροφοδοτεί την εφηβική οργή της κόρης της με ανώφελες συζητήσεις, αν ήθελε να διατηρήσει την προσωπική της ηρεμία. Και όντως η σιωπή από μέρους της είχε

αποδειχτεί σωτήρια σε πολλές περιπτώσεις και είχε βελτιώσει αρκετά τη σχέση τους. Άλλωστε, αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή, τη Λίλη την απασχολούσαν άλλα πράγματα, πολύ πιο σοβαρά, όπως τα λόγια που η μάνα της της είχε εκμυστηρευτεί αναπάντεχα την προηγούμενη εβδομάδα για την κατάρα που χτυπούσε αλύπητα την οικογένειά τους.

«Παιδί μου, μεγαλώνω και πρέπει να σου αποκαλύψω κάτι που αποδεκατίζει την οικογένειά μας από πολύ παλιά... Είναι ο λόγος που εκπατρίστηκαμε με τον πατέρα σου πριν από δεκαετίες, μπας και γλιτώσουμε από το κακό μας πεπρωμένο. Μέχρι στιγμής, δείχνει να έχουμε κοροϊδέψει τη Μοίρα, αλλά δεν ξέρουμε ποτέ τι μας επιφυλάσσει το μέλλον. Κάθε φορά που πλησιάζει εκείνη η αναθεματισμένη ημερομηνία, με πιάνει μεγάλη ταραχή...»

Το νετλέτι

1810 Η Κρήτη περνά την πιο μαύρη περίοδο της ιστορίας της. Οι Τουρκοκρητικοί εξουσιάζουν το νησί, ενώ η Πύλη αδυνατεί πλέον να τους χαλιναγωγήσει. Κλέβουν και σκοτώνουν τους συνανθρώπους τους, βιάζουν ανενόχλητοι επιβάλλοντας τον δικό τους νόμο. Οι χριστιανοί υποφέρουν, ενώ οι εξεγέρσεις διαδέχονται η μία την άλλη. Μονάχα η ελπίδα της λευτεριάς κρατά τον λαό όρθιο.

Η δεκαεξάχρονη Κρυσταλλένια, κυνηγημένη από τον Τουρκοκρητικό Ιμπραήμ Πατρικάκη τον οποίο αρνήθηκε να παντρευτεί, φεύγει κρυφά από το χωριό της σε μια προσπάθεια να σωθεί η ίδια αλλά και η οικογένειά της. Το πεπρωμένο φυγείν αδύνατον;

2021 Η Ελληνοβεηγίδα Ειρήνη, κουβαλώντας μέσα της την ποθιμνη γνώση της Ψυχογενεαλογίας, έρχεται στην Κρήτη για να βρει την αιτία μιας κατάρας που βαραίνει την οικογένειά της εδώ και πολλές γενιές. Ωστόσο, ένας τοίχος σιωπής ορθώνεται μπροστά της. Μπορούν να σπάσουν τα γρανάζια της μοίρας;

Η Ζοέλ Λοπινό αποκαλύπτει άγνωστες πτυχές της ιστορίας της Κρήτης, όπως τις διηγήθηκαν στη συγγραφέα οι κάτοικοι του Μανιολόπουλου, πριν λησμονηθεί στο πέραςμα του χρόνου η πραγματική ιστορία του τόπου τους.

